

ZPRAVODAJ HABR - roční souhrn informací ze života sboru

CASD Havlíčkův Brod

VERŠ PRO ROK 2016: Havlíčkův Brod – Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoliv o zlu. Chci vám dát naději do budoucnosti. Jeremjáš 29;11

Ledeč nad Sázavou – Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.

Jan 12;46

Opět stojíme na začátku nového roku a každý z nás jistě přemýšlí, co ho v tom roce 2016 čeká. Myslím, že z Boží milosti nám zůstává budoucnost skryta. A tak můžeme alespoň rekapitulovat ten rok uplynulý a modlit se o Boží přízeň i v tomto roce novém.....

Nejčtenější kniha

Milí čtenáři. Co jste loni přečetli zajímavého? Chtěli byste se o něco ze svého čtení podělit? Mám tu velkou příležitost, že díky svému povolání se mohu, a dokonce i musím sdílet o tom, co čtu a co mi dělá radost. Máte, nebo přinejmenším mohli byste o mě mít vcelku slušný přehled.

Jak jsou na tom ostatní čtenáři v naší republice? Nechci vás unavovat čísly, ale kupodivu se čtenáři to u nás není až tak špatné, jako třeba v sousedním Polsku. Podle našeho největšího odborníka na téma čtenářství, prof. PhDr. Jiřího Trávníčka, M.A., se v naší zemi stále ještě čte. Ufff. I když to třeba nezní přesvědčivě, pan profesor to skutečně nemyslí nijak ironicky, když ve své zprávě píše, že 79% obyvatel České republiky přečte za rok alespoň jednu knihu. Zdá se vám to málo? Je to jen jedna z položek výzkumu, který srovnával čtenáře v roce 2007 a následně roku 2010.¹ Povzbuzující prý je, že za uvedené dva roky se čtenářské návyky vcelku nijak zvlášť nezměnily. Nejvíce čtou lidé v důchodovém věku a hned za nimi jsou největšími čtenáři mladí lidé do dvaceti let...

Možná vás povzbudí, že pan profesor v roce 2013 vydal další knihu: *Překnížkováno. Co čteme a kupujeme*. Češi podle ní čtou stále přibližně stejně. Jen už si knížky méně kupují. A to je fakt. Třeba ve čtvrtek tento týden jsem byl svědkem rozhovoru, ze kterého vyplývalo, že strop dané domácnosti už by nápor dalších nakupovaných knih už nemusel vydržet.

Podle nejnovějších dat z výzkumu MEDIA PROJEKT za 2. čtvrtletí 2015 a 3. čtvrtletí 2015, zveřejněných ve čtvrtek 5. listopadu 2015, se ukázalo, že *tiskové tituly oslovují většinu populace v ČR. Tiskové tituly nečte pouze každý 10. obyvatel ČR mezi 12 – 79 lety. Celkový zásah tisku v delším období je 90% populace. Nejméně jeden deník si v posledních 14 dnech přečetlo 65 % populace, tj. více než 5,7 mil. osob ve věku 12 – 79 let, deníky a jejich přílohy oslovily celkem 71 % populace.*

Čtenářem alespoň jednoho časopisu vydávaného na tiskovém trhu v ČR je 82 % občanů ČR ve věku 12 – 79 let, tj. absolutně téměř 7,2 mil. osob.

Skupina denního tisku zůstává nadále stabilní a pořadí titulů se dlouhodobě nemění. Nejčtenějším celostátním deníkem je Blesk (1,014 tis. čtenářů na vydání) následovaný MF DNES (639 tis. čtenářů) a Právem (311 tis. čtenářů). Celkem 664 tis. čtenářů na vydání má Deník - síť regionálních titulů vydavatelství Vltava-Labe-Press.² Dodávám, že nejslabší čtenáři Deníků jsou na Vysočině.

¹ Ústav pro českou literaturu Akademie věd ČR, Čtenáři a čtení v České republice (2010), Dostupné na WWW: <http://www.ucl.cas.cz/cs/aktuality/1044-tenai-a-teni-v-eske-republice-2010>

² Zdroj: Výzkum odhadů čtenosti tisku – Mediaprojekt, tisková zpráva za 2.Q a 3.Q 2015

<http://www.unievydavatelu.cz/gallery/files/Media%20projekt%202020a%203%20C4%8Dtvtlet%3%AD%202015%20v%3%BDsledky.pdf>

Máte radost? Ano, obyvatelé naší republiky nečtou tolik, jako jejich dědové a babičky, ale čtení stále milují. Jak napovídá název nejčtenějšího média a všech jeho „dětí“, nejraději máme bleskové, rychlé zprávy. Něco, co sklouzne po povrchu a zase rychle běžíme dál.

Víte co ale prokazují veškeré průzkumy na téma čtenářství? „Rozhodující vliv na čtení má to, že se doma čte“.³ Dovolují si za tuto větu vsunout mnoho (virtuálních) vykřičníků!

Milí přátelé, můžeme si stěžovat na to, jak povrchní jsou média, kterým dnešní čtenáři věnují svou pozornost. Ale milé sestry a milí bratři, milí čtenáři, milí rodiče, milí prarodiče, co jste svému okolí, své rodině letos ukázali v oblasti čtení? Jste dobrým příkladem? Co o vás ví vaše okolí skrze vaši četbu?

Je možné, že máte souseda, nebo spolupracovníci, kteří jsou čtenářem Blesku a patří mezi dvacet jedna procent těch, kteří si za poslední roky nepřečetli žádnou knihu. Možná patří i mezi polovinu všech obyvatel Čech, Moravy a Slezska, kteří nikdy v životě nečetli dobrovolně poezii. Přesto si troufám tvrdit, že je jedna kniha, kterou čtou pravidelně, někdy v ní listují i několik let pozpátku a srovnávají to s čtením pro dnešní den. Tušíte, o jaké knize mluvím?

Je to **knih** našeho já. Náš příklad. Věci, pro které žijeme, čemu věříme, naše pravdivost nebo pokrytectví, naše nasměrování, prostě náš život. I kdyby vaše děti, vnoučata, sousedé, spolupracovníci v životě nepřečetli jedinou knihu z nakladatelství Advent-Orion, i kdyby nepřečetli Bibli, i kdyby na druhé straně nečetli romány nebo brakovou literaturu, existuje jedna kniha, ze které mohou číst svobodně a dokonce i rádi.

Skutečnost, že naše životy jsou knihou či dopisem vyjádřil už i apoštol Pavel, když píše: „*Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, ... napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí*“ 2 Korintským 3,3.

Přeji vám, aby inkoust, kterým se píše právě ta vaše kniha, nikdy nadlouho nezasychal. A i když vás možná psaní po vašem vlastním těle občas lechtá, občas škrábe, možná sem-tam i bolí, přeji vašim čtenářům záživnou, výživnou a hlavně do tématu evangelia o Ježíši Kristu vtahující četbu.

Váš

AK

SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBA

První loňskou slavnostnější událostí v našem sboru byla návštěva kazatele Radka Jonczyho. Kdo Radka zná, tak ví, že kde je on, tam jakoby svítilo sluníčko a přichází radost. Stejně tomu tak bylo i v našem sborovém společenství, kde jsme se mohli s bratrem Jonczym potěšit.

JŠ

³ Tisková zpráva o průzkumu Čtenáři a čtení v České republice (2010), str. 4. Dostupné na WWW: http://www.ucl.cas.cz/images/stories/tiskove_zpravy/Tiskovka_CTENARI_zari_2010.pdf

Výcvik „Pomáhat, chránit, neškodit“

Sbory naší církve byly již po několikáté osloveny s nabídkou školení v akreditovaném vzdělávacím programu Zásady a postupy podpory a provázení osob v krizových životních situacích (ustálený název Pomáhat, chránit, neškodit).

Výcvik v loňském roce absolvovali Jaroslav Čáp, Iva Sochorová a Jaroslava Ščerbová. Podávali nám všem tak úžasné zprávy o tom, jak je výborně organizován a jakou má výpovědní hodnotu, že jsem se letos přihlásila, a spolu se mnou i Jaruška Vendlová.

Měly jsme obě opravdu vysoká očekávání. Já jsem již několik psychologických cvičení zažila, a asi proto jsem byla maličko ostražitá, cože tak nového a silného je pro nás připraveno.

Výcvik se konal v semináři naší církve v Sázavě. Měl čtyři bloky o víkendech, a to od 21. 2. do 19. 4. 2015.

Každé setkání bylo opravdu silným zážitkem. Jednotlivé cykly byly logicky seřazeny od pojmu krizové situace, až k závěru, že postižení lidé čímkoliv, vnímají a potřebují stejný druh pomoci – taktní zájem jiného člověka a spontánní účinnou pomoc.

Našeho výcviku se účastnilo 17 lidí z různých sborů. Měli jsme na sebe velké štěstí, protože nálada a práce společně v různých cvičeních byla příjemná až nadstandardně. Během výcviku vznikala i krásná přátelství a rozhodně intenzivní prožitky ze sdělovaných a řešených situací.

Výcvik vedli PhDr. Eva Biedermannová a Vítězslav Vurst, B.Th. Oba byli úžasní – jako lidé i jako profesionálové. I jejich zásluhou byl výcvik zároveň pohlazením duše a povzbuzením pro nesení životních těžkostí.

Do Sázavy jsme záměrně cestovaly vlakem. Údolí řeky Sázavy je poutavé a předzvěst jara nám ukázala spoustu přírodní krásy. Udělaly jsme si čas na vnímání barev, vůní i hluků krajiny a vlaku, a měly jsme dost příležitostí k tomu, abychom za vše byly Bohu vděčné.

Zkuste to všichni! Stojí to za to.

NV

Prosba ze světelské věznice

Jmenuji se Marta Buncíková a jsem z Ústí nad Labem. Moc ráda bych vám povyprávěla svůj příběh. Ne kvůli sobě, ale kvůli někomu, komu to třeba může zachránit život. Moc bych chtěla pomoci všem lidem, aby se už nic takového, co se stalo mně, neopakovalo.

Jsem přesvědčená o tom, že o sobě můžu říct, že jsem silně věřící člověk. Až na malou kosmetickou vadu. Jsem hříšná osoba, která porušila jedno z nejdůležitějších přikázání Desatera - nezabiješ!!! Spáchala jsem dopravní nehodu, při které zemřel malý chlapec. Zemřel místo mě, chtěla jsem si totiž vzít život v ten nešťastný den. A on byl v nesprávný den a hodinu na nesprávném místě.

Moc mě to mrzí. V životě jsem nezpochybňovala Boží rozhodnutí, až teď. Moc Mu vyčítám, že on umřel a já jsem tady. Moc se s tím peru a nosím tu bolest v sobě už na celý život.

Určitě jste mě mohli vidět ve zprávách. Nehoda se stala roku 2012 v Povrlech u Ústí. Byl to nejhorší den mého života. Zemřelo nevinné dítě vinou mé neopatrnosti. Já si dodnes nic nepamatuji, užila jsem totiž před jízdou přehnané množství hypnotik a alkoholu. Nikdy si to neodpustím.

Lidé si myslí, že jsem potrestaná tím, že jsem zavřená a odsouzená na dobu 8 let do vězení ve Světle nad Sázavou. To ale není ten trest, který nosím ve svém srdci a svědomí na celý život. Nikdy jsem nelhala, a jak jsem už zmínila, jsem věřící. To je věc, které možná mnozí nerozumí, ale já mám v sobě hlubokou úctu

k Bohu. Od nikoho nic nechci, jen mě bolelo, že mi nikdo nevěřil, a já jsem přitom (novinářům) říkala pravdu. Ale to mě neomlouvá.

Vím totiž, co se mělo stát před jízdou. Užitím těch prášků jsem chtěla spáchat sebevraždu. Nerozumím, proč jsem stále tady a nevinný chlapec už ne, ani jeho pes.

Chtěla bych vás požádat. Buďte opatrní při vašich každodenních starostech. Nikdy neužívejte nic nedovoleného před jízdou. I když je třeba rysem vaší povahy, že byste nikomu nezkřivili ani vlásek, nikdy nevíte, co se může stát. Jsme každý den v nebezpečí. Znovu prosím, buďte opatrní.

Klidně mě můžete nenávidět a přát mi jen to nejhorší. Já se za to proklínám každý den a vůbec se na vás nezlobím. Souhlasím s vámi. Jenom vás prosím, abyste uvažovali a byli stále opatrní, tím spíš ve chvílích, když vás něco trápí. To se ale snadno řekne

V životě je moc nástrah, a s většinou z našich každodenních starostí můžeme pohnout jen my sami. Obvykle je to pak jen malý okamžik. Stačí udělat něco, co bychom neměli a ani nechtěli, a neštěstí je na světě. Není pak větší trest na světě, než ten, který nosím v sobě ve svém srdci a ve své mysli – smrt nevinného človíčka, který za nic nemůže.

Ať vás Bůh provází na každé vaší cestě. Dávejte na sebe všichni pozor a pomáhej nám Bůh.

MB

SPOLEČNÁ SETKÁNÍ V PŘÍRODĚ

Je moc příjemné, když se během roku můžeme sejít k chválení Boha a společnému sdílení nejen v modlitebně, ale také někde venku. Taková bohoslužba a vzájemné soužití pak získají jiný zvláštní rozměr....

JŠ

Wallabies kemp = čtyři měsíce platu učitele v Čalantice

Kemp v Havlíčkově Brodě podpoří centrum Čalantika - děkujeme **organizátorovi, všem zapojeným hudebníkům i návštěvníkům a také partnerům**, který Wallabies podpořili!

První zářijový víkend (4. – 5. Zář 2015) se vystříдалo v Havlíčkově Brodě kolem patnácti kapel a DJs, kteří přijeli rozeznít prostor kolem koupaliště. Ale nešlo zdaleka jen o zábavu, celkově se vybralo

krásných **22 200 Kč!** Vaše úsilí přineslo naprosto konkrétní věc **osmdesáti dětem** v Čalantice – **čtyři měsíce platu jejich učitele.**

Na vzájemných setkáních kazatelů, se v posledních letech objevují zmínky a pobídky k tomu, abychom si jako kazatelé uvědomovali, že nejsme pověřeni pouze prací pro svěřené sbory, ale že jsme svým způsobem kazateli města, a pro obyvatele měst, ve kterých žijeme...

Tato myšlenka se mi honila hlavou především včera, tedy v sobotu večer, když jsme se sestrou Kristýnou, (pracovnicí ADRY, která je pověřena správou projektu Čalantika, jinak členkou Církve bratrské), stáli v přibývajícím tmě vedle stánku ADRY a sledovali dění kolem sebe uvědomil jsem si totiž, že nejen já, ale i pár z vás, dobrovolníků z našeho sboru, se ve smyslu výše uvedeného mohlo na několik hodin vmístit mezi obyvatele našeho města a být mezi nimi - tedy nejen já jako kazatel, ale dokonce i další z našich řad - beru to jako dar i když nikdo z nás se přitom necítil ve své kůži, kolem byl hluk a lidé kolem nás se bavili způsobem, který nám není úplně vlastní, ale přinejmenším část z nich se přišla na víkendový festival nejen pobavit, ale také být užiteční lidem ve vzdáleném slumu v Čalantice, kde ADRA už 2 roky pomáhá.

Přiznám se, že čím víc bylo tma, tím víc jsem ve vnitřním tichu sledoval lidi kolem stánku a v myšlenkách se za ně modlil, za jejich příběhy, potřeby a přimlouval se o Boží přítomnost. Na sobotu jsme totiž ve stánku, poučení pátkem, instalovali projektor a pouštěli ve smyčce pět klipů o slumu Čalantika a do stánku přicházeli muzikanti, sekuriťák, pořadatelé, a především návštěvníci, které k tomu z pódia pravidelně vyzývali.

Dozajista jsme se potkali se subkulturou, která nám není vlastní, ale jsou to obyvatelé našeho města. Na stánku si s námi povídali a někteří nás možná někde poznají a budou pokračovat v řeči. V kasičkách na stánku nechali odhadem 8.000,- pro Čalantiku a 1.500,- pro Tibet. Někteří si domů odnesli časopis Za obzorem - ať je při čtení vede Duch svatý. Na koncert v pátek přišlo 250 a v sobotu 450 návštěvníků - každý návštěvník platil obvykle 200,- Kč vstupného, které bude téměř v plné výši věnováno na Čalantiku.

Organizátoři i muzikanti, hlavně v sobotu večer, byli jsme tam až do půlnoci, opakovaně děkovali, že jsme byli ochotní mezi ně přijít a hlavně zůstat tak dlouho, velmi si toho vážili. Jeden z muzikantů se se mnou loučil slovy - tak třeba někdy na viděnou u vás ve sboru. Hlavní organizátor zase nadšeně mluvil o punkerech, kteří, ač díky svému zevnějšku odpudiví, si nechávají zřídit trvalé měsíční příkazy třeba i v několika stovkách, na pomoc lidem v tisíce kilometrů vzdáleném slumu.

Iniciativa raperů ze skupiny Pio Squad, a jejich spřátelených projektů, už do Dháky přinesla - viz tento link <http://www.calantika.cz/cz/sekce/jak-to-dopadlo-40/>

Spolu s tímto koncertem - který možná našim uším zněl jako rámus - to bude minimálně půl milionu korun, což znamená, že dvě třídy dětí mohou chodit do školy, že mohou být podporou svým nevzdělaným rodičům, a že dokonce mohou být v omezené míře vzdělávání i jejich rodiče.

Uvědomil jsem si tudíž, že jsme byli součástí živého podobenství - dívali jsme se, jak fanoušci různých žánrů - po kapkách přispívají nikoliv ke spáse světa, ale k naplnění hodnotnějšího života pro několik málo človíčků v Dháce, dívali jsme se na vlastní oči, jak naplňují slova podobenství: Matouš 25,34-36.40 'Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.' 'Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.'

Sestra Kristýna vám velmi děkuje, že jste přišli, vzkazuje, že se mezi námi cítila jako doma. Prý vůbec nečekala, že bychom se zapojili v takové míře a vzkazuje, že jen díky vaší podpoře byla schopná svou práci zvládnout v takové délce. Připojuji se k těmto díkům a děkuji za jídlo, modlitby a čas, který jste tomuto doprovodnému projektu pro ADRU věnovali.

Váš AK

Nášup 2015 - knižní veletrh

Rok 2015 už byl, a nejde vrátit. Chtěl bych ho vrátit? Dali byste si opakování uplynulého roku, den po dni?

Jistě, hlavně, kdyby platila podmínka možnosti neopakování chyb, vidíte?

A co radosti? Když vezmete kalendář, diář, sbírku fotografií, letmá i delší setkání, budete si občas něco z uplynulého roku pouštět večer před spaním nebo v bezesné noci, jako vlak myšlenek s letným úsměvem na rtu?

Já bych takových setkání měl víc. Když to píšu, tak se opravdu usmívám ☺ Třeba letní tábor s dětmi z okolí vagónku. V největším horku, které v létě vládlo, se suneme na procházce v kolečku mezi dvěma nejbližšími mosty. A s jazykem na vestě.

Mohl bych pokračovat. A pořád se usmívám... Taky se smějete, když už je po všem?

Ale teď není noc, je den a já bych se s vámi chtěl vrátit k loňskému knižnímu veletrhu, který měl v záhlaví číslovku 25, tedy čtvrt století od svého začátku. Za to čtvrtstoletí jsme se zúčastnili v roli vystavovatelů potřetí, a jednou, před lety, vystavoval také Advent-Orion, naše církevní nakladatelství, které jsme se dobrovolně rozhodli zastupovat.

Náš stánek i napotřetí byl na stejném místě, na pódiu. Ne každý k nám zabloudí, pravda. Ale letos jsme si své umístění opravdu začali užívat. Na počet návštěvníků jsme si nemohli stěžovat. Počet prodaných knih pro nás není hlavní metou, ale byl pro nás v tom loňském roce zatím nejvyšší. Náš stánek pořád nese číslo 100. Rozdali jsme 600 časopisů Za obzorem – jaká úleva oproti minulému ročníku. Rozdávali jsme, a

pořád jsme měli z čeho. K tomu se naše časopisy objevovaly na stolcích jiných vystavovatelů, jaká radost, že si je donesli ze svého kolečka sálem.

Jestli bych si tedy letos něco mohl z loňska zopakovat znovu, dal bych si nášup knižního veletrhu, co vy na to?

(26. knižní veletrh se v Havlíčkově Brodě koná v pátek a sobotu 14. – 15. října 2016)

AK

Vánoční bohoslužba 20. 12. 2015

Hospic a umění doprovázet

Ve středu 13.1.2016 se v klubu OKO Havlíčkův Brod konala veřejná přednáška MUDr. Marie Svatošové, která je zakladatelkou a vůdčí osobností českého hospicového hnutí. Je odbornou garantkou projektu lůžkového hospice Mezi stromy pro Vysočinu. Příchozí měli možnost přispět na výstavbu Hospice na Vysočině, ale možnost dárcovství je stále: <http://hospicmezistromy.cz/>
Na této adrese se také dozvíte nejčerstvější aktuality o výstavbě Hospice na Vysočině, která je jednou ze dvou posledních krajů v ČR, kde dosud lůžkový hospic chybí. Podle naplněného sálu klubu to ale není lidem v Havlíčkově Brodě lhostejné.

Paní MUDr. Svatošová hovořila velice lidsky a bylo znát, že problematice nejen dobře rozumí, ale že tím také žije. Zdůraznila, že všichni jsme smrtelní a že je důležité, aby s námi až do konce života bylo zacházeno lidsky, abychom z tohoto světa mohli odejít důstojně a také smířením s lidmi. Díky finanční podpoře Kraje Vysočina je zde velmi dobře rozvíjena domácí hospicová péče. Pro člověka je asi nejpříjemnější, aby mohl umřít doma, tam kde to dobře zná a hlavně má kolem sebe své blízké. Každý ale tuto možnost nemá. Hospic je dalším článkem, který rozšíří možnosti péče o nevléčitelně nemocné, umírající a jejich rodiny, ve kterém se i umírání může stát časem klidu, pokoje, radosti, setkání a smíření.

IS

NOVOROČNÍ BESÍDKA

Jako pokaždé, tak i letos jsme začali nový rok Novoroční besídkou. Je to slavnostní bohoslužba, při které má každý člověk možnost vytáhnout si ten svůj novoroční veršiček – takový vzkaz od Pána Boha do celého toho nadcházejícího roku.. Veršičky si tahá každý jednotlivce, ale také celé společenství. Verše pro sbory Havlíčkův Brod a Leděč nad Sázavou si můžete přečíst v záhlaví Zpravodaje. K dispozici jsou nám také novoroční kázání, která zazněla jak v H. Brodě, tak v Ledči.

JŠ

Moudří Ho hledají i dnes

novoroční bohoslužba 2016 v Havlíčkově Brodě

ČTENÍ PŘED KÁZÁNÍM - MATOUŠ 2,1-11 (CSP)

Matouš 2,1 Když se Ježíš narodil v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mágové od východu přišli do Jeruzaléma

2 a říkali: „Kde je ten narozený král Židů? Spatřili jsme jeho hvězdu, když vycházela, a přišli jsme se mu poklonit.“

3 Když to uslyšel král Herodes, znepokojil se a s ním celý Jeruzalém.

4 Shromáždil všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit.

5 Oni mu řekli: „V judském Betlémě; neboť tak je napsáno skrze proroka:

6 ‚A ty, Betléme, země Judova, vůbec nejsi ,nejmenší mezi vladaři Judy, neboť z tebe vyjde vůdce, který bude pást můj lid, Izrael.‘“

7 Tehdy Herodes tajně zavolal mágy a podrobně se jich vyptal na čas, kdy se hvězda ukazovala,

8 poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a pečlivě se vyptejte na to dítě; a jakmile je naleznete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“

9 Vyslechli krále a vyšli. A hle, hvězda, kterou spatřili, když vycházela, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě.

10 Když spatřili hvězdu, nesmírně se zaradovali.

11 Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou. Padli na zem a poklonili se mu. Pak otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.

12 A poněvadž dostali ve snu pokyn, aby se k Herodovi nevraceli, odebrali se do své země jinou cestou.

ÚVOD

Především vám přeji Božím Duchem naplněný den, měsíc i celý rok.

Vyslechli jsme příběh o několika mužích, kteří na základě nějaké nám neznámé skutečnosti rozhodli ztotožnit výskyt nové hvězdy na obloze s narozením zaslíbeného Spasitele světa.

Jaké asi bylo jejich přání před cestou? Jak dlouho balili, co všechno nechtěli zapomenout? Měli nějaké vnitřní obavy, jestli se nemýlí?

Nevíme.

Apropo, co od cesty novým kalendářním rokem očekáváte vy? Jaké byste do něj měli největší přání? A jakou výbavu byste nejraději (ideálně shůry) na tuhle cestu dostali?

Nevíme, odkud byli, z jak vzdáleného východu, ale pokud byli z Persie, to je ještě kus za Babylonem, mohla jejich cesta měřit třeba i přes 1500 kilometrů. Neměli na to nekonečný čas, sotva sedm týdnů. A cestou zůstávali zdrojem zájmu. To vás, mimochodem, celkem zdržuje, když vás třeba nějaký panovník pozve na oběd, pak má svou tajnou poradu a pak i vás pozve na další tajnou poradu...

Kolik toho tak můžete za noc ujít? A kolik ujdou vaši pěší souputníci – rozumějte služebnictvo? Kolik si na cestu musíte vyhradit prostředků? Ale dost otázek.

Chtěl bych se s vámi zastavit u několika málo slov, které mě v textu zaujaly. Můžete se mnou sledovat text od začátku Matoušovy 2. kapitoly.

MÁGOVÉ NA CESTĚ

Narodil se Ježíš, v Betlémě. V tom Betlémě, ve kterém v našem 21. století už žije jen minimum křesťanů. Je většinově muslimský.

Na východě se objeví hvězda a několik moudrých mužů, kaldejského, perského nebo parthského původu, nejpravděpodobněji vyznavačů zoroastriánství, rozpoznalo příchod Zachránce, a touží se Mu jít poklonit. Jaká až dětská důvěra ve správnost svého poznání to musela být. Cestují, mění pohodlí své společenské vrstvy za nepohodlí dalekého cíle. S důvěrou se nechávají nasměrovat tajemnou hvězdou, která se jim po nějakém čase náhle ztrácí.

Pak se objeví před Jeruzalémem. Vcházejí do města a svým prostým, dětsky naivním, pravdomluvným přístupem, sdělují na setkání důvod a cíl své cesty. Cizinci, mágové, židům oznamují narození jejich krále.

Copak to židé ještě neslyšeli? Nikdo neslyšel povídačku o pastýřích a jejich andělském vyslání do Betléma? Vždyť je to jen pár kilometrů... Copak si nikdo nevšiml malého děťátka, když ho rodiče v osmý den po porodu vedli do chrámu k obřizce? Nikdo z Jákobova potomstva neměl Boží vnuknutí o narození Syna Davidova, nového krále?

Král. Jaký král? Já jsem král! Neznámý král znepokojuje krále Heroda. A když je nepokojný král, hýbe to celým jeho královstvím. Vymýšlí, manipuluje, intrikuje. Tajně posílá naše mudrce do Betléma. Ano, Matouš píše, že je osobně posílá. Maže jim sladkého medu kolem pusy.

Co mě ale zaujalo, že mágové krále vyslechli a pak vyrazili na cestu. Kéž bych v novém roce dokázal vyslechnout ty, kteří se mnou mluví. Vy také?

Tu se jim po nějaké nám neznámé pauze objevuje hvězda, kterou spatřili na východě, a oni se radují. Jako malé děti.

A pak, konečně, dosáhnou svého cíle. Hvězda jim ukazuje přesné místo pobytu Ježíšovy rodiny. Není úžasné, že během tak dlouhé cesty nezapomněli, nepozměnili ani nezpochybnili svůj původní záměr? Kolikrát během cesty vyprávěli svůj příběh? Kolik hospodských, remcalů a pochybovačů museli slyšet? Kolik posměváčků nesdílelo jejich dětsky naivní představu miminkovatého krále?

Ale oni nezapomněli. Padají na zem, klaní se a obětují své dary. Vykonávají svou obětní bohoslužbu, nehledíc na kulisy chlěva a chudých rodičů. *"Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde."* (Marek 10,14.15)

A pak po tom všem poslechli pokyn ze snu, a vydávají se domů jinou cestou. Poslušně a bez pochybností. No nebyli úžasní? Také byste si je vybrali jako svoje posly naděje?

PŘÍBĚH

Na chvíli teď přeruším vyprávění o mudrcích, kteří nesli tři dary, a konali bohoslužbu ve chlévě, a převyprávím vám ještě jeden příběh o dětské naději a jistotě.

Do nemocnice přijali malého chlapce, aby mu vytrhli mandle. Když ho přišli navštívit rodiče, báli se, že bude celý zničený a v šoku. K jejich údivu ho ale našli, jak vzrušeně sedí a je celý žhavý vypravovat jim svou zkušenost. *"Byl tam Bůh!"* vykřikl. *"Viděl jsem ho. Mluvil se mnou."*

"Jistěže tam byl Bůh, miláčku," řekla mu matka, *"ale neviděl jsi ho a docela určitě s tebou nemluvil."* *"Mluvil, mluvil,"* trvalo dítě na svém.

Pak se ho zeptal otec, jak Bůh vypadal. *"Byl celý v zeleném a viděl jsem jen jeho oči. Měl zelené šaty a zelenou čepici a zelenou látku přes pusou."* *"Aha,"* řekl otec a snažil se skrýt své pobavení, *"a jak jsi přišel na to, že je to Bůh?"*

"Víš, tati," odpověděl chlapeček, *"kolem mě byli tři celí bílí andělé a dva z nich byly slečny andělky a ten třetí byl pán anděl. Pán anděl mi řekl, ať otevřu pusou. Podíval se dovnitř a všechno, co viděl, hned hlásil tomu zelenému. A řekl: 'Pane Bože, pojdte se podívat na ty mandle.' Tak Bůh přišel a podíval se a pak mi řekl: 'Neboj se. Neublížím ti.' A já už se pak ani trošičku nebál, protože mi to dělal sám Bůh!"*

Převzato z knihy: Bůh ukrytý v příbězích, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství
<http://www.vira.cz/Texty/Clanky/Pane-Boze-pojte-se-podivat-na-ty-mandle.html>

ZÁVĚR

Co jste si od nového roku slibovali nejvíc? A co byste si od něj nejraději přáli?

Já bych měl přání vícero. A kdybych mohl, tak bych si i pořádně vymýšlel... Ale jako nejrozumnější jsem vyhodnotil přání – MÍT DUŠI DÍTĚTE. Nenechat se udolat neúspěchem, nepochybovat ani v přítomnosti těch, co mají naprosto jasno: remcalů, hospodských řečníků, ani filozoficky vycizelovaných intelektuálů.

Snad vás neurazí, když budu konstatovat, že o nikom z nás přítomných, posluchačů nebo čtenářů se nedá říci, že bychom byli mudrci svého národa, nebo své doby. Je to tak? A protože jsme prostí, je i moje přání do vašeho nového roku prosté.

Hledejte Krále svého života, hledejte dítě, které vyrostlo v muže a stalo se Nositelům spasení pro vás i pro mě. Nespokojte se s tím, že ho mudrci z východu hledali na začátku nového věku. Protože MOUDŘÍ HO HLEDAJÍ I DNES, a vydrží u toho hledání nejenom v průběhu nového roku.

AK

NADĚJE - Novoroční kázání Ledeč nad Sázavou

1 Korintským 13:12-13

Ted' totiž vidíme jako v zrcadle, nejasně, ale potom tváří v tvář. Ted' poznávám částečně, ale potom poznám plně, tak jako Bůh zná mě. Do té doby nám zůstává víra, naděje a láska, tato trojice; ale největší z nich je láska.

Ke své životní cestě potřebujeme menší i větší naděje, které nás den co den udržují při životě. Tyto naděje ale nestačí, pokud schází velká naděje – která musí přesahovat všechno ostatní. A takovou nadějí může být jen Bůh, který zahrnuje celek a který nám může předložit a darovat to, čeho my sami nejsme schopni dosáhnout.

K naději jako její nedílná součást patří to, že ten, kdo ji má, je obdarován: být obdarován tedy k naději zkrátka patří. Bůh je základem naděje – nikoliv ovšem jakýkoliv bůh, ale Bůh, který nese lidskou tvář a miloval nás až do krajnosti: jak každého jednotlivce, tak lidstvo jako celek. Jeho království není jakýsi imaginární „onen svět“, umístěný do budoucnosti, která nikdy nenastane; jeho království je tam, kde je milován a kde nás zastihne jeho láska. Jen jeho láska nám umožňuje, abychom ve vši střízlivosti, den po dni vytrvali ve světě, který je nedokonalý, a neztráceli elán naděje. Jeho láska je nám také zárukou toho, že existuje to, co jen mlhavě tušíme, a přece v hloubi srdce očekáváme: život věčný.

Místo bez naděje se stává peklem

Nad pekelnou branou v Danteho Božské komedii, stojí nápis: „Vzdej se vši naděje!“ Ano, místo bez naděje se stává peklem. Naděje nám vlévá vnitřní život. Otvírá nás pro budoucnost a umožňuje nám kráčet jí s důvěrou vstříc.

Naděje má moc proměňovat

Naděje je ale také důležitá pro společenství. Naděje je vždycky doufáním v tebe i doufáním ve mne. Doufám-li v někoho, nevzdávám to s ním. Přestože vím, že to s ním v daném okamžiku nevypadá zrovna růžově, přestože jde zrovna po špatné cestě. Naděje má moc proměňovat, rozšiřuje duši. Dodává nám odvahy, abychom se nikdy nevzdávali – abychom se nevzdávali naděje pro sebe ani pro druhé. Vyzývá nás, abychom s důvěrou procházeli životními turbulencemi, vždyť s námi je Bůh. On s námi sedí v loďce našeho života. On je tím vlastním a nejhlubším základem naší naděje. Ukazuje nám, že i sama smrt nás nedokáže o naději připravit. Bůh jako Láska s velkým L je silnější než smrt. To je skutečný základ naší naděje.

Doufej v to, co není zjevné

Apoštol Pavel hovoří o naději ve svém dopise do Říma. Píše: "Doufáme v to, co nevidíme." (List Římanům 8. kap, 25. verš). Doufej tedy v to, co není zjevné: v uzdravující moc v tvé duši, kterou často přehlídíš. Doufej v lásku, která se právě zdá dohasínat. Doufej v dobré jádro v druhém člověku, i když je zrovna nevidíš, protože se dotyčný chová agresivně. Naděje nás vede k cíli, našeho života, který také nevidíme. Naděje směřuje k tomu, co do nás Bůh vložil, aby to naplno zazářilo. K tomu, aby se v nás to neviditelné postupně začalo zjevovat. Je ovšem zapotřebí trpělivosti.

Někdy se nám možná naděje jeví jako něco „proti přírodě“, něco nepřirozeného pro naši skeptickou mentalitu. Prostředí církve v tomto ohledu nebývá výjimkou. Život bez naděje však patří k pohanskému způsobu života. Jestliže se nám tedy naděje vytrácí, naše křesťanství je nezuživé, něco s ním není v pořádku.

Pokud je však naděje Božím darem, proč se nám jí nedostává? Nebo jsme snad za jistých okolností od křesťanské naděje odděleni? Kde a jak hledat naději v dnešní době plné skepse, strachu a špatné nálady? Co je autentická křesťanská naděje a co jsou její karikatury? V knížce Kotva naděje se autorka věnuje právě těmto palčivým otázkám.

Naděje je třeba jako nadějná snídaně.

Někdy se pokouším vcítit do situace učedníků na břehu jezera po vzkříšení (Jan 21). Prožili si v posledních dnech nepředstavitelné trauma: ten, kterého milovali, jemuž bezmezně důvěřovali, na kterého „vsadili všechny karty“, byl ukřižován a pohřben. Zhroutilo se jim naprosto všechno. Z bezradnosti a možná i z jistého pudu sebezáchovy Petr navrhne, aby se vrátili k činnosti, kterou přece umějí ze všeho nejlépe, která jim, obrazně řečeno, pomůže najít půdu pod nohama: „Půjdu lovit ryby!“ A oni mu s úlevou odpověděli: „I my půjdeme s tebou!“ (srov. Jan 21,3)

Po únavné noci bez úlovku, kdy se prokřehlí a hladoví pomalu smiřují s myšlenkou, že to asi nebyl úplně geniální nápad, se na břehu objeví zvláštní postava: „Dítky, máte tu něco k jídlu?“ Na cizího člověka je oslovuje nezvykle důvěrně, ale zároveň jim nechtěně jítí ránu: vždyť za celou noc nic nechtyli, nemají nic ani pro sebe! A nejednomu se přitom asi vkrádá vyčítavá myšlenka, že Ježíš je přece povolal, aby se stali rybáři lidí, přičemž oni se teď svévolně vrátili ke svým původním sítím, ke svému „malému jistému“.

Na pokyn neznámého však následuje nový zázračný rybolov, tak jako kdysi, na počátku jejich povolání. Teď už Janovi dochází – je to Pán! Petr to nevydrží a skočí do vody, aby byl na břehu první. A zanedlouho už všichni sedí okolo něj a snídají pečenou rybu, kterou jim přichystal. Stěží si představíme ten tichý úžas, který se jich zmocňuje, a tu překypující radost: tak je to přece jen pravda, on vstal z mrtvých... To ale znamená, že už nezemře – smrt nad ním nemá žádnou moc, žije na věky!

Nebo všechno je jinak

Jedním z nejsilnějších momentů, kdy Vzkříšený vlévá křesťanům živou naději, je příběh učedníků jdoucích do Emmauz (Lk 24). Ovšem než se tak stane, odehraje se mezi nimi jeden z nejparadoxnějších rozhovorů, jenž nám evangelia zaznamenala.

Tak jako všichni v Jeruzalémě, i oni dva si pořád mezi sebou přesypávají nedávné události. Chybí jim však klíč, aby mohli porozumět. Asi se navzájem ani moc nepovzbuzují, spíš naopak; sdílením svých depresivních zážitků a pochybností stále více zabředají do beznaděje. (Ostatně tohle dobře známe: některý způsob sdílení s přáteli nijak nepozvedá, jen ještě více obtěžká a prohlubuje v zúčastněných pocit bezvýchodnosti. Přátelé si pouze vymění a posílí důvody své deprese.)

Když se k nim přidá Ježíš s otázkou, o čem to tak zaujatě rozmlouvají, zůstanou stát „plni zármutku“, jak říká Písmo. Zdá se, že prožité události neponechávají naději žádný prostor. Ježíše nepoznají, proto na něj Kleofáš vyhrkne s jistou dávkou rozmrzelosti: „Ty jsi snad jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“

Jaký paradox! Výtka je adresována tomu jedinému, kdo doopravdy ví, co se tam stalo. Všichni ostatní, kteří události probírají, je znají jen z vyprávění. Ano, hrstka věrných doprovodila Ježíše až na Golgotu a setrvala s ním až do posledního vydechnutí; těch se jistě jeho utrpení dotklo nejhloběji. Ale jediný, kdo na tom kříži skutečně visel, byl přece on sám.

Přesto si trpělivě vyslechne jejich verzi příběhu – vlastní odsouzení, mučení a ukřižování z perspektivy dálkových pozorovatelů. Potom jim začne vyprávět sám, co o něm předpověděli proroci. Ani tehdy jim ještě nedocvakne, kam svou řečí míří. Až při lámání chleba jako by jim spadly šupiny z očí: je to Pán! V tu chvíli však zmizel jejich zrakům.

Setkání se Vzkříšeným ale úplně mění jejich chápání událostí, i retrospektivně. Už nemohou říkat v minulém čase: „My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele.“ (Lk 24,21) Doufali totiž správně, když všechno vsadili na Krista. A jestliže on vstal z mrtvých, mohou doufat i nadále, protože tato naděje je nezklame.

S oživenou nadějí musí automaticky změnit i směr své cesty. Opouštějí cestu útěku z reality, útěku z nesnází a vracejí se do Jeruzaléma, k ostatním učedníkům. Jaké je jejich překvapení, když zjistí, že nejsou jediní, komu se Vzkříšený ukázal!

Naděje je jako míč

Proč křesťané nepřekypují nadějí, když ji přece od Boha obdrželi?

Možná znáte příhodu o klukovi, který si k Vánocům přál fotbalový míč. S velkým očekáváním přišel po zazvonění k ozářenému stromku a očima hledal, který balíček by mohl skrývat kopací míč, ale ouha! Samé placaté dárky, takzvané „měkkýše“, které věstily novou šálu, košili nebo pyžamo, zkrátka věci, co kluci za dárky vůbec nepovažují... Chlapec své zklamání nedokázal potlačit a propukl v srdceryvný pláč. Marně ho rodiče povzbuzovali, ať začne rozbalovat; už ho nic nezajímalo. Někdo z rodiny se tedy chopil rozbalování za něj, a ejhle – hned v druhém balíčku byl vytoužený míč! Nešlo ho poznat, protože byl ještě vyfouklý...

Nevím, jestli se to skutečně takhle stalo, ale mnohým už tato příhoda pomohla něco pochopit ohledně Božích darů. Nám může trochu osvětlit, jak je tomu s křesťanskou nadějí.

Všichni asi víme, že naděje je ctnost poněkud zvláštní kategorie. Spolu s vírou a láskou patří mezi takzvané teologální neboli božské ctnosti, které údajně člověk obdrží darem od Boha už při křtu. Prostě jsou v základním „balíčku“, jak se dnes říká. Hmm..., napadne nás asi, kde se potom stala chyba? Proč tedy všichni křesťané nepřekypují nadějí, když ji přece od Boha obdrželi? A jestliže ji ve svém životě postrádáme, můžeme vůbec něco dělat, je-li to božská ctnost, tedy dar od Boha? Proč nám ji tedy Bůh nedává, když ji tolik potřebujeme?

Zdá se, že na tyto otázky dává odpověď právě příhoda chlapce s kopacím míčem. Pochopitelně, měli si míče užívat, musel nejdřív objevit, že jej opravdu dostal. Potom jej musel nahustit, ale ani to nestačilo: bylo třeba naučit se s ním zacházet. Kdo sleduje fotbal vždycky jenom s pivkem z gauče, může mít dojem,

že udávat míči nohama v běhu správný směr není až takový problém. Fotbalisté však vědí, kolik hodin tréninku je třeba, aby souhra nohou s míčem byla přirozená a zdánlivě bezproblémová.

Trochu podobné je to i s ctností naděje: Nejdřív po ní člověk musí vůbec zatoužit, uvědomit si, že mu chybí a že to není dobře. Potom ji potřebuje „nahustit“, což se neděje vzduchem, ale Duchem svatým: on je ten, kdo nám připomíná a oživuje Boží zaslíbení, na nichž naděje spočívá, on je ten, jehož prostřednictvím dnes žijeme ve spojení s Bohem, s Kristem.

A konečně, potřebujeme se naučit s ctností naděje zacházet, aktivovat ji, kdykoli je třeba. Cílem je umět ji úplně přirozeně používat v každodenním životě.

Co nám Pán určitě neslíbil:

Neslíbil nám, že po obrácení už nikdy nezhřešíme.

Neslíbil nám, že nikdy neonemocníme.

Neslíbil nám, že se nám zdaří všechno, do čeho se pustíme.

Neslíbil nám, že nikdy nebudeme mít finanční problémy.

Neslíbil nám, že nikdo z našich blízkých nepropadne žádné závislosti.

Neslíbil nám, že nás všichni lidé budou mít rádi.

Neslíbil nám ani, že alespoň vztahy s věřícími budou vždycky bez problémů.

Neslíbil nám, že nebudeme muset prožít pronásledování nebo ústrky pro svou víru v něho.

Neslíbil nám, že vždycky budeme mít v našem společenství správného kazatele. (Atd. atd.)

Ale co nám tedy vlastně slíbil?

Slíbil nám, že naše hříchy nám budou odpuštěny, jakmile je vyznáme (srov. 1 Jan 1,9; Iz 1,18 apod.).

Slíbil nám, že uslyší a bude vyslyšet naše modlitby, pronášené s důvěrou (srov. Mt 7,11).

Slíbil nám, že nezahyneme na věky a nikdo nás nevytrhne z jeho ruky (srov. Jan 10,28).

Slíbil nám, že bude s námi po všechny dny až do skonání tohoto věku (srov. Mt 28,20).

Slíbil, že tomu, kdo bude hledat na prvním místě Boží království, bude on sám pomáhat pečovat o jeho každodenní starosti; nemusí se strachovat o zítřek (srov. Mt 6,25–34).

Slíbil nám svůj pokoj i uprostřed soužení, která nám svět připraví (srov. Jan 16,33).

Slíbil nám, že všechno bude napomáhat k dobrému těm, kdo ho milují (srov. Řím 8,28).

Největší neduh současné církve

Kdysi mne velice překvapil jeden moudrý karmelitán původem ze Španělska, P. Federico Ruiz. Celý život vyučoval spirituální teologii a byl velkým znalcem Bible a křesťanských mystiků, prostě měl rád všechno, kde pulzoval autentický Boží život. To mu pomohlo jít vždycky na kloub věci. Přišla-li řeč na krizové jevy v pokoncilní církvi, viděl její příčiny trochu jinak, možná hlouběji než mnozí jiní myslitelé na teologických fakultách v Evropě a ve světě. Tvrdil totiž, že největším neduhem současné církve není nedostatek schopných lidí, modernějších organizačních struktur nebo efektivních pastoračních programů, ale nedostatek víry, naděje a lásky, který působí, že strom církve jakoby usychá zevnitř, jakoby v něm vysychala míza.

Právě víra, naděje a láska z nás činí Boží děti, tyto vlité ctnosti jsou jakousi duchovní „pupeční šňůrou“ mezi námi a Bohem: přetrhne-li se nebo je nějak přiškrcená, duchovně odumíráme. A nedostatek živoucího a životodárného spojení s Bohem nelze ničím nahradit, ani zlepšením informovanosti a zdokonalením organizace v církvi, ani jen větší kreativitou nebo multimediálními programy pro mládež, ani důmyslným sháněním peněz... prostě ničím! „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mne a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,5)

Podobenství o tramvaji

Myslím si, že Pán Ježíš se v evangeliích o tramvaji nezmínil jenom proto, že v životě žádnou neviděl. Ani on, ani jeho učedníci. Podobenství o tramvaji by tak byla pro posluchače ještě záhadnější než ta, která už v Písmu máme. Tramvaj je ale vynikající didaktická pomůcka pro vyučování o křesťanské naději, a to si hned ukážeme.

Na rozdíl od symbolu kotvy, tramvaj nám představuje naději jako ctnost, která pomáhá pohybu vpřed, nejen statickému „jištění se“. Zároveň je ale zřejmé, že i kdyby šlo o tramvaj nejnovějšího modelu, luxusně vybavenou vším možným, pokud by nezvedla pantograf a nedotkla se troleje – drátů nad sebou, vůbec se nehne z místa. Nebo se hne, avšak bohužel pouze z kopce.

Trolej nám může být symbolem Boží „konstanky“: Kristus vstal z mrtvých a už neumírá, má nás nesmírně rád a můžeme se na to spolehnout (srov. Gal 2,20). Na rozdíl od pozemských trolejí tady nehrozí žádný „blackout“, žádný výpadek proudu nebo potřhané dráty. Boží trolej prostě drží, a vydrží všechno. Stejně ale platí, že i kdybychom měli luxusní tramvaj a bezporuchovou trolej, a neměli přitom zvednutý pantograf (to zařízení na střeše tramvaje, které se musí dotknout drátů – troleje), tramvaj by se vůbec nehnula z místa.

Navíc je zřejmé, že zvednutí pantografu určitě vyžaduje jistou energii, samo se to nestane. Pohyb kovové konstrukce zdola nahoru musí překonat přitažlivost zemskou, určitě i nějaké tření v pantech a kdoví co ještě. Zkrátka a dobře, samo a bez výdeje energie to nepůjde, i když se pantograf zvedá právě proto, aby se na energetický zdroj napojil.

Zvedání pantografu nám napovídá, že aktivování ctnosti naděje také něco stojí, nemusí jít úplně samo. I při doufání v Boha musíme překonávat „zemskou přitažlivost“ – přinejmenším přitažlivost lidské logiky, která nám v mnohých situacích radí, že už nic nemá cenu, protože jsme přece už všechny lidské prostředky vyčerpali. Zajímavé je, že o Abrahamovi Písmo říká, že „ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal a uvěřil“, nebo, v jiném překladu, „měl naději, kde už naděje nebylo“ (Řím 4,18). Tomáš Akvinský dokonce prohlásil, že křesťanská naděje má v sobě z podstaty jistou složku agresivity; rozhodně nejde o pasivní, vyčkávací ctnost, dobrou jen pro ty, kdo se sami neumí poprat se životem.

Podobenství o tramvaji má ještě jeden vypovídací rozměr: tramvaj by neměla velký smysl, kdyby jezdila po městě prázdná, pouze s řidičem. Smyslem její existence je, aby se v ní svezlo co nejvíce lidí. A podobně i pravá křesťanská naděje je vždycky i doufáním pro druhé, za druhé.

Římanům 15:13 Kéž vás tedy Bůh naděje naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, tak aby vaše naděje rostla mocí Ducha svatého stále víc a víc.

Podle předlohy z internetu upravil JN

SHAMOLY MURMU

Také celý rok 2015 jsme, jako už mnoho let před tím, sponzorovali vzdělání bangladéšského dítěte. Shamoly Murmu je naší adoptivní dcerou již 9 let a s potěšením můžeme napsat, že nám dělá jen radost. Z malé pětileté holčičky, kterou jsme kdysi začali sponzorovat, je dnes mladá slečna (viz. Foto).

Máme velkou radost z toho, že se nám v roce 2015 podařilo vybrat nad rámec běžných plateb ještě šest tisíc korun a za ty můžeme pořídit Shamoly a její rodině v roce 2016 dárek.

Nejprve to bude dárek čistě jen pro naši Shamoly:

- Balíček osobní potřeby pro Shamoly - 250 Kč <http://www.banglakids.cz/cz/produkt/osobni-potreby/>
- Balíček oblečení pro Shamoly - 450 Kč <http://www.banglakids.cz/cz/produkt/balicek-obleceni/>
- Doučování pro Shamoly - 650 Kč <http://www.banglakids.cz/cz/produkt/balicek-doucovani/>

A z peněz, které ještě zůstanou si pořídí celá rodina to, co budou aktuálně nejvíce potřebovat. Jsme zvědaví, co to bude a těšíme se na fotografie ☺.

JŠ

NAROZENINY - KULATÁ A PŮLKULATÁ VÝROČÍ V ROCE 2016

14. 1. 1991 – Pavlínka Sochorová

18. 7. 1976 – Mirka Šulistová

18. 3. 1971 – Vlastík Marušák

31. 7. 1996 – Vlastík Šturc

4. 5. 1971 – Jitka Krupičková

6. 8. 2011 – David Krupička

10. 5. 1951 – Jaruška Vendlová

3. 9. 1951 – Karel Mottl

16. 6. 1956 – Jan Novák

1. 10. 1961 – Nad' a Vrbatová

20. 6. 1986 – Jitka Laudátová

5. 10. 2001 – Johanka Hruběšová

3. 7. 2011 – Evička Šulistová

5. 11. 1951 – Magda Míchalová

16. 7. 1996 – Matouš Kocián

29. 12. 1996 – Dorotka Hruběšová

ZÁVĚR

Všem, kteří četli tento Zpravodaj a dočetli se až k závěru, přejeme požehnaný rok 2016. Přejeme Vám radost, lásku, naději a víru do vašeho života i do života vašich blízkých.

JŠ

Na tomto Zpravodaji se podíleli: Aleš Kocián (AK), Marta Buncíková (MB), Iva Sochorová (IS), Nad' a Vrbatová (NV), Jan Novák (JN), Jaroslava Ščerbová (JŠ)

Grafická úprava – David Ščerba, internetová verze Jaroslav Čáp

Další číslo Zpravodaje HABR vyjde na začátku roku 2017. Příspěvky zasílejte na adresu buci.kosik@centrum.cz